

2nd Public Program

Date : 27th December 1989
Place : Pune
Type : Public Program
Speech : Marathi
Language

CONTENTS

I Transcript

Marathi	02 - 18
English	-
Hindi	-

II Translation

English	-
Hindi	-
Marathi	-

ORIGINAL TRANSCRIPT

MARATHI TALK

Scanned from Marathi Chaitanya Lahari

सत्य काय आहे? सत्य एक अशी शक्ति आहे जिला परमचैतन्य असे म्हणतात. ही परमशक्ति सर्व जिवंत कार्य करीत असते.

सृष्टीमध्ये नाना प्रकारचे चमत्कार रोज दिसतात. पण सगळ्यांत मोठा चमत्कार परमेश्वराने केलाय, तो म्हणजे, मानव. या मानवामध्ये त्याने जी व्यक्ती करून ठेवलीय ती अत्युत्तम आहे असे लक्षांत ठेवलं पाहिजे की आपल्या उत्क्रांतीमध्ये जे जे टप्पे आपण गाठले त्या टप्प्यांचं एक एक चक्र झालेलं आहे. म्हणजे सर्वात प्रथम मुलाधार. हे चक्र आहे त्या ठिकाणी मूळचा आधार आहे. मूळ म्हणजे काय, तर आपली कुंडालिनी. परदेशी देशांत आपण वचतो, त्यांची वाढ्यात फार प्रगती झाली आहे. पण ते आपल्या मूळांना ओळखत नाहीत. त्यामुळे लोकांची अशी परिस्थिती आहे, की ते अत्यंत आशंकित आहेत, भयभीत आहेत, की आतां आमची काय स्थिती होणार? सायन्समुळे त्यांनी मशीनी बनाकऱ्या. मशीनीमुळे असे प्रश्न उभे राहिले आहेत की भयंकर परिस्थिती उत्पन्न होणार आहे, अशी त्यांना भिती वाटते कारण त्यांच्यामध्ये कोणतेच संतुलन नाही. एक विचार करायचा तो बुद्धीने, एकीकडे, एकाच ओळीने असा वहातो आणि थोड्या वेळात त्याची शक्ति संपली की आपल्याकडेच येतो.

सायन्स। सायन्स। सायन्स। सायन्समध्ये तुम्ही काय बनवलेय? एकतर अॅटम बॉम्ब बनवून ठेवला. तिकडे हायड्रोजन बॉम्ब बनवून ठेवला. ते बनकियाशिवाय सायन्स संपतच नव्हतं. आता ते राक्षस बनवून ठेवले तेव्हा तिकडे ते धोडेसे धांबले. त्यांनी स्पुटनिक बनवले, आकाशांत जायचे, अंतराळात जायचे. काय मिळाले त्यांना, करोडों रुपये सर्व करून? किती देशांत लोक उपाशी मरताहेत, त्यांना खायला नाही. त्यांची परिस्थिती सराब आहे. पण हे सगळे पैसे बेकारच्या गोष्टी करण्यासाठी, स्वतःचा मोठेपणा दाखवण्यासाठी; म्हणून म्हणा, किंवा आपल्या अहंकारासाठी म्हणून म्हणा, लक्षावधी रुपयांचा व्यय करून कुठे गेले? तर म्हणे चंद्रावर! काय मिळाले तुम्हाला? सायन्सचे धोडे बहुत आपल्याला फायदे झाले पण नुकसान जास्त झालं आहे.

हे जर तुम्ही परदेशात जाऊन पाहील तर, इथे राहून पुण्याच्या या वातावरणात राहून तुम्हाला कळणार नाही. जवळजवळ प्रत्येक देशातून मी फिरलेली आहे. त्यांची परिस्थिती पाहून आश्चर्य वाटतं. त्यांच्याकडे कोणतीही गोष्ट नैसर्गिक नाही. अंड्यापासून भाजीपर्यंत सगळं अनैसर्गिक. रोज न्यूजपेपरमध्ये असे लिहून येते की आज ही भाजी खाऊ नका, याच्यामध्ये हे घातलेले आहे. दुसरे हे खाऊ नका, त्याच्यामध्ये अमुक घातलेले आहे. सगळेच अनैसर्गिक, कौटनचा कपडा इतका महाग आहे. कौटन अंगाला घालायला मिळत नाही. ही त्यांच्या मशीनची स्थिती कारण जर मशीन घवाडाप्रमाणे सुरू दाली तर ती भरलीच पाहीजे. नाही भरली तर ती बेकार जाणार. मग कांहीही काढत रहा. प्लास्टिकचे जाळती येत नाही. पाण्यात घालता येत नाही. ते बुडत नाही असा राक्षस आहे, त्याचे काय करावे ते कळत नाही. तेव्हा असे आपल्याला वाटते ते लोक सौख्यात असतील तर ती चुकीची कल्पना आहे.

दुसरे म्हणजे त्यांची कुटुंब्यवस्था अगदी मोडकळीला आली आहे. त्यांना कुटुंब म्हणजे काय माहीत नाही. नितीमानतेने कसं वागायचं माहीत नाही. सगळे अगदी बेफुटपणाने वागतात. आता त्यांत आम्ही सहजयोग उभा केला, ज्यांना धर्म माहीत नाही, गनपतीचा ग माहीत नाही. ते पाहीतंना, "भारूड" तुम्ही. सेडेगावांत जाऊन शिकते आहेत. तिथे सेडेगावांत यांचे सूप मित्र आहेत. तिथे केल्हापूरला वगैरे. कुठे शिकून आले, मला माहीतसुद्धा नाही, काय भारूड यांनी काढलं आहे ते. तर एकंदरीत आपल्याला हा विचार केला पाहीजे की हे लोक, ज्यांच्यामागे आम्ही पावत सुटलो आहे त्यांनी काय मिळवलं? इतका तिथे व्हायोलेन्स आहे, अशांतता आहे, इंग्लंडमध्ये एका आठवड्याला दोन मुलांचा सून होतो. आईवाप करतात. अमेरिकेत जर तुम्ही दांगने घालून गेले, तर कोणी तुम्हाला भोसकेल, मारेल इतका तिथे व्हायोलेन्स आहे, अशांतता आहे. मी जाते तर साहेब म्हणतात सगळं काढून जा. मंगळसूत्रसुद्धा काढून जा. मी म्हणते, तेवढं राहू या, तेवढं कोण घेणार आहे माझं. इतकी भयंकर परिस्थिती आहे तिथे आणि त्या परिस्थितीतसुद्धा आपले हिंदुस्थानी कसेतरी राहात आहेत विचारे, इतका

त्यांना तणाव। इतका त्यांना त्रास आहे त्यांच्या जीवनाचा. इथे आले की त्यांना अगदी शंत वाटतं. वा। काय आपल्या हिंदुस्थानात आपण आरामात आहोत.

त्यांच्यापासून आपल्याला हे शिकवचं की ते हे जे शिकले, आम्हाला आमची मुळं आता शोधून काढायची आहेत आणि आपल्यालाही आपली मुळं शोधून काढायची आहेत आणि ती मुळं इथे हिंदुस्थानांत, म्हणजे आमच्या महाराष्ट्रांत आहेत. पण महाराष्ट्रांत असेही कांही लोक आहेत, ज्यांच्या डोक्यांत कांही जात नाही. आज प्रेस कॉन्फरन्स घेतली माझी. तिथे एका बाईच्या प्रश्नावरून मला कळलं, हे लोक माझ्या कां मागे लागलेत, त्यांनी विचारलं, "माताजी जर तुम्ही सगळेच रोग ठीक केलेत तर डॉक्टरांचं काय होणार?" म्हटलं, आता कळलं की या डॉक्टरांना अशी भिती वाटतेय की जर सहजयोग वाढला तर हयांच्याकडे कोणी पेशंट येणार नाही. अहो, आपल्याकडे इतके आजारी आहेत. या अठरा वर्षांत माझ्याकडे किती पेशंट आले? आणि सांगायचं म्हणजे तुम्ही श्रीमंत सगळे लोक घ्या. मला गरीबांना तरी ठीक करू या. मी सांगून ठेवते, मला श्रीमंत नकोत मला श्रीमंत पाहीला की पावरायला होतं. आतां काल ते बोलले ना तुमच्यासमोर ते दुसरा कोणी घेऊन आले की मी म्हणते, आलास तू दुसरा घेऊन कोणी. इनकमटॅक्स कॉमिशनर, अमका, तमका, म्हटले, मला नको ते. मी गरीबांसाठी आहे करायला.

आपल्या देशामध्ये, लोकांना पैसे नाहीत, जेबायला, लायला पैसे नाहीत, तिथे अशी कांहीतरी किमया झाली पाहिजे, की कांही सर्व न करता लोकांच्या तब्येती ठीक झाल्या पाहिजेत. परत शेतीमध्ये सहजयोगाने फार प्रगति होते. फारच होते. तर या गोष्टी, ज्या जरूरी आहेत त्या केल्या पाहिजेत.

त्यांचं म्हणणं असे आहे की आम्ही फ्रॉड आहे. फ्रॉड म्हणजे डोंलश भाषेचा अर्थ लागलेला नाही त्यांना. फ्रॉड म्हणजे माहीत आहे का आपल्याला? फ्रॉड म्हणजे पसादा मनुष्य, जर तुमच्याशी सोट बोलून, तुमचे पैसे बिसे मारले किंवा तुमचे कांही नुकसान केले तर हयांचं मी काय घोडं मारलं? आता मला कळलं, की यांना असं वाटतंय की मी जर आले तर यांच्या पोटावर पाय येईल! कसला काय येतो? तुम्ही ना भरपूर. कांही येत नाही.

सहजयोग पंचवीस वर्ष आणखी जर वाढला, तरी किती लोक सहजयोगांत येणार? परत लायकी पाहिजे. पूर्व पुण्याई पाहिजे. असे पुण्यवान लोक आहेत कुठे कलियुगांत? फारच कमी. नामदेवांनी म्हटले आहे,

"पूर्वजन्मी आम्ही बहुपुण्य केले"

ते पुण्यवान पाहिजेत. ज्यांच्यामध्ये पुण्य नाही, त्यांना आम्ही कांही एक करू शकत नाही. वंकेत पैसे पाहिजेत ना सर्व करायला। जर तुमच्यांत पुण्याईच नाही, तुम्ही महादुष्ट आहांत,

रात्रींदवस लोकांना छळातां, दुसवतां, त्रास देतां, कोणाचं सुख बघवत नाही तुम्हांला आणि कांहीतरी आपल्याच पोटाची तरतूद करत बसता. अशा लोकांसाठी सहजयोग नाही.

तसं म्हणा कोणत्याही औषधाची तुम्ही गॅरंटी देऊ शकत नाही. कोणत्याही डॉक्टरची देऊ शकत नाही. पण सहजयोगाचीच तुम्ही गॅरंटी यावी, असं हे मागणारे, आमच्याकडे, अक्कलान्। त्यांना काय अधिकार आहे आमच्याकडून मागण्यांचा? आम्ही काय यांच्याकडून पैसे घेतलेत? उलट माझं अक्कलान या लोकांना आहे, की आम्ही ज्या लोकांना बरं केलां, आजसुध्दा नशिबाने तीन चार पेव्हंट उभे राहिले ब्लड कॅन्सरचे हे ते, त्यांनी इत्यंभूत सांगितलं या दिवशी आम्ही हॉस्पिटलला गेलो, डॉक्टरकडे गेलो, त्याने सांगितले, तू उद्या मरणार. सहजयोगाने ठीक झालो. आणि उभे होते तिथे. चारपांच वर्ष झाली त्याला. तरीसुध्दा होस्यांत जात नाही त्यांच्या. तर काय सांगायचं त्यांना. हिंदीत अशी म्हण आहे, "बकरीकी तीन टांग।" म्हणजे काय? एक गृहस्थ म्हणायचे, बकरीला तीनच टांग आहेत. "अरे बाबा, चार आहेत." ते कांही नाही. मागची एक घरायची, एक दोन तीन,

मग म्हणायचं "नाही". इकडची पकडायची मग परत. तसं हयांचं बकरी की तीन टांग.

आतां म्हणे हे नवीन पत्रक पाठवलं. ते शेवटलं पाठवा म्हणावं, विचार करून पाठवा. कोणाच्या पोटावर पाय येणार नाही हे सरं. आणि माझं अक्कलान आहे, की ज्या लोकांना आम्ही ठीक केलेलं आहे आणि करतोय, तर दिल्लीला आमचं एक रेग्युलर क्लिनिक आहे. त्या क्लिनिकमध्ये आम्ही याचे प्रयोग केलेले आहेत आणि तीन डॉक्टरांना एम. डी मिळाली. ती काय फुकटात मिळाली का? पण मला असा फलतुचा वेळ, मला घालवायला नको आहे. मला पुष्कळ कामं करायची आहेत आणि नसतं कोणी उद्यां अक्कलान करेल की तुम्ही म्हणाला शिवाजीमहाराज आत्म-सक्षात्कारी होते आणि ते घोड्यावर बसायचे तर तुम्ही घोड्यावर बसा. काय प्रकार आहे? याला वंघी अर्थ आहे? सरळ गोष्ट आहे. तुम्हाला कांही भ्यायची गरज नाही. कांही तुम्हाला तसं लागणार नाही. तुम्ही बनवा पैसे, बनवायचे तितके. पण सहजयोगांत मात्र आम्ही बनावित नाही. पैसे घेत नाही. कारण हे परमेश्वरी कार्य आहे आणि परमेश्वराला पैसा आणि बँक समजत नाही. त्याला आम्ही तरी काय करणार.

आतां आपल्या देशांत इतकी गरीबी आहे. त्याच्याकडे कोणाचं लक्ष आहे का? ती गरीबी कोणी काढणारच नाही. जर गरीबी काढली तर पांच रुपये देऊन व्होट कसे मिळतील? हे गरीब जर गेले तर पांच रुपयांत व्होट कोणी देईल का? त्यांचाही भाव चढेल मग. तर गरीबी जाणार नाही. तर जो मनुष्य जनकल्याण करित आहे, ज्याने अनेकांच भलं केलं आहे, त्याच्या मागे लागायचं, जर आम्ही एक पैसाही घेत नाही तुमच्याकडून, तर आम्ही तुम्हाला क्शाला ठगवूं. आणि बुध्दीतरी असायला पाडीजे त्याबाबतीत, धोडं शिक्षण पाडीजे. तर पुष्कळ गोष्टी समोर येऊ शकतात.

आता हया उपरान्त फक्त एक गोष्ट आहे की कुंडलीनीचं जागरण हे कसं होतं असा मला पुष्कळांनी प्रश्न विचारला. त्याला एक "सहज" असा शब्द आहे. सह म्हणजे तुमच्या-बरोबर, ज म्हणजे जन्मलेला, हा तुमचा जन्मासिध्द अधिकार आहे की तुम्हाला हा योग प्राप्त झाला पाहिजे. जर तुम्हाला हा योग प्राप्त झाला आणि त्यायोगे जीव आणि आत्मा यांचा मेळ बसला तर, तुमच्या हाती हे परमचैतन्य लागेल आणि हे सारखे व्हात राहील. यात तुमचं आमचं देणं काय लागतं? एक जर दिवा पेटलेला आहे तर दुसरा दिवा त्याने पेटवू शकतो.

आता आपल्यामध्ये ही सात चक्रे आहेत पण षटचक्रभेदन फक्त होतं. सहा चक्रंतून कुंडलीनी उठते. सहा चक्रांचं भेदन होतं. सातवं हे गणपतीचं चक्र आहे. आणि ते आपल्या कुंडलीनीचं रक्षण करतं. ते गणपतीचं, म्हणजे ज्याला इनोसन्स म्हणतात, त्याचा आपण्टता आहे. ते बालक आहे. चिरंजीव आहे. आणि नेहमी आपण त्या गणपतीला महाराष्ट्रात मानतो कारण सा-या विश्वाची कुंडलीनी या महाराष्ट्रांत आहे आणि अष्टविनायक त्याच्या कडेला बसून तिला संभाळताहेत. आतां असं म्हटल्यावर झालं, लोक मला म्हणतील हे कोण झाले सांगायला बुवा, बुवाबाजी! पण त्याचा पडताळा घेण्यासाठी सुध्दा आत्मसाक्षात्कार पाहिजे. अष्टविनायक आहेत की नाहीत, ते सरे आहेत की नाहीत, ते स्वयंभू आहेत की नाहीत, तुम्ही कसं जाणणार? ते सरं आहे की सोटं हे जाणण्यासाठी तुम्हाला कांही शक्ति आहे कां? विठ्ठल! 'विठ्ठल' हे सरं आहे की सोटं आहे. हे तुम्ही कसे जाणणार? यासाठी हातांत चैतन्य यायला पाहिजे. चैतन्य आल्यावर तुम्हाला लगेचच कळेल. जशी तुमची कुंडलीनी जागृत होऊन ब्रम्हरंघ्र भेदेल त्यावेळेला तुमच्या लक्षांत येईल की तुमच्या हातातच काहीतरी वा-यासारखे वाहते आहे. म्हणजे चारीकडे पसरलेली ही शक्ति तुमच्या हातांत येते. त्याच्यानंतर कोणालाही जर पाहायचं असेल तर नुसते असे हात करायचे, त्या माणसाकडे, मग लगेच तुम्हाला कळेल की कोणच्या बोटांमध्ये त्रास आहे ते. सहाचक्र आहेत जी वरची, सालचं मुळाधार चक्र आहे. नंतर मुळाधार आहे इथे कुंडलीनी बसली आहे. साडेतीन वेढोळे घालून. आहे, साडेतीन कां? त्यालाही गणित आहे आतां ते मां हयांना सांगू शकत नाही. पण ते ही लांबलचक गणित आहे तेही. आपण व्यवस्थित विचारून ठेवाव आणि आमची भाषणं आहेत त्याच्यावरती, आपण बघावे

तर ही कुंडलीनी जेव्हा कोणी आधिकारी असल्यावरच उर्ध्वमुखी होते आणि उर्ध्वमुखी झाली की ती अशी ब्रम्हरंघ्रातूनच भेदते. ब्रम्हरंघ्रातून भेदली की काल जसं तुम्हाला डोळ्यातून धंड धंड वाटू लागलंय. त्याच्याबद्दल आदिशंकराचार्यांनी "सलिल सलिल" असे शब्द वापरले आहेत. बायबलमध्ये त्याला "कूल व्रीझ ऑफ द होली घोस्ट" असं म्हटलं आहे. 'होली घोस्ट' म्हणजे हे कुंडलीनीचं प्रीतीबंध आहे. कुंडलीनी ही प्रीतीबंधीत आहे. होली घोस्ट ज्याला म्हणतात म्हणजे आदिशक्ति आणि तिचं प्रीतीबंध म्हणजे कुंडलीनी. आणि ही प्रत्येकाची वेगळी वेगळी

कुंडलीनी आहे. ती सगळं जाणते. माझ्या मुलाने काय चुक केल्या. त्याला काय पाहिजे, काय नाही. आता पुष्कळ लोक असं म्हणतात, "मी फार पापी आहे माताजी, माझी कशी कुंडालिनी जागृत होईल?" आणि सटकून होते. असे कसे झाले? आतां झालं, म्हणजे तुम्ही उगीचच कसे स्वतःला नावं ठेवतां? तुम्ही पुण्यवान आहांत हे कुंडालिनी जाणते. पण एखाद्या मनुष्य फार मोठा आपल्याला साधू, संन्यासी असंलसं समजून आला, त्याची उठायचीच नाही कुंडालिनी. मग तो म्हणजे मी एवढं केलं तर माझी कां नाही उठत? त्याला कारण असं, तुम्ही पुण्यवान आहांत की नाही? परमेश्वराचा नुसता टाहो फेडून होत नाही. तुम्ही पुण्यवान आहांत, तुमच्या जीवनांत तुम्ही पुण्यवान आहांत, म्हणजे सगळ्यांच्याबद्दल समभाव आहे. सगळ्यांना तुम्ही प्रेमाने वागवितां, सगळ्यांना तुम्ही आदराने वागवितां तुमच्यामध्ये सगळ्यांच्याबद्दल हितकारी विचार असतो, त्या कुंडालिनीला हे सगळं माहीत असतं. एखाद्या दुष्ट माणसाची कुंडालिनी कधीच जागृत होणार नाही. कारण तो दुष्ट आहे. तसंच एखाद्याला नुसतं पैसाचंच वेड असेल तर त्याची जागृत होणार नाही. पण जो समतोल असेल त्याच्यामध्ये संतुलन असेल त्याची कुंडालिनी सहज जागृत होते.

त्याच्यानंतर ही कुंडालिनी स्वाधीष्ठान चक्रामधून जाते. आज मी स्वाधीष्ठान चक्राबद्दल सांगितलं आहे, बरंच विस्तारपूर्वक कारण स्वाधीष्ठानचक्र हे फार महत्वाचं आहे कारण स्वाधीष्ठानचक्र हे आपल्या पोटातलं जे काही येथे आहे त्या येथेला मेंदूसाठी उपयुक्त करून घेतं. मेंदूमध्ये आपल्या ज्या ग्रे सेंस आहेत, त्या मेंदूसाठी मेंदूचं परिवर्तन करतात म्हणजे त्या ग्रे सेंस ते इनीवितात. आता डॉक्टर या गोष्टीला मानणार नाहीत कारण त्यांच्याजवळ ही गोष्ट नाही. मी स्वतः मेडिकल केलं आहे. मला माहित आहे, की त्यांना हे माहीत नाही. पण कोणत्याही गोष्टी त्याच्या परिणामावरून जाण्या पाहिजेत. आता असं आम्ही हे गृहीत धरून चाललो मी बरं, हे असं, काम करतं, जो मनुष्य फार विचार करतो, जो मनुष्य आपलं डोकं फार वापरतो, जो मनुष्य नेहमी भाविण्याच्याच गोष्टी विचारांत घेत असतो. ज्याच्यामध्ये हे चक्र एकच कार्य करत असते, की जो पोटातला येथे आहे, तो मेंदूकडे पाठविले. बरं, दुसरी कार्य त्याची जी आहेत, म्हणजे त्याचं लिव्हरं मग त्याचं पॅनक्रियास, त्याची स्प्लीन. त्याची किडनी आणि इन्टेस्टाइनचा काही भाग, जो त्याला बघायचा असतो, किंवा त्याला जे त्या आर्गसना शक्तचं दान, जे घायचं असतं तिकडे ते बंधू शकत नाही. तिकडे त्याचं लक्षही नसतं, त्या सर्व ऑगर्न्समध्ये विकृत येते. मग मनुष्याला लिव्हरचं दुबल होऊ शकतो, त्याचा पुढे वाढून सिरोसिस होऊ शकतो. आमच्याकडे तीन चार इथे पेशंट आहेत ज्यांना सिरोसिस होऊन मरायला टेकले होते. त्याला परत, तो रोग नाही झाला, तर डायबिटीस होऊ शकतो. तो रोग नाही झाला, तर किडनी दुबल होऊ शकतो. पण सर्वांत वाईट जो रोग आहे यामध्ये, तो म्हणजे ब्लड कॅन्सर जो स्प्लीनमुळे होऊ शकतो. आता आमच्याकडे नशिबाने दोन ऑर्किटिक्ट्स

आले होते. ज्यांना फरच भयंकर परिस्थितीतून सहजयोगाने काढलेले आहे. डॉक्टरने सांगितले की तुम्ही आठ दिवसांत मरणार. दोघांना तर ते सहजयोगांत आले. आणि त्यांचा ब्लड कॅन्सर ठीक झाला.

आता, हे कोणत्याही डॉक्टरांना रुचणार नाही, हे मला ठाऊक आहे. पण आपल्या डॉक्टर्समध्ये आणि परदेशातल्या डॉक्टर्समध्ये हा फरक आहे, की त्यांचे गुण-ग्राहकता आहे. गुणग्राहकता. फार झालं, पैसेबरोबर फार कमवले आम्ही. ही गुणग्राहकता आहे. त्याने आम्ही लोकांची मदत करू शकतो. लोकांचे भलं करू शकतो आणि त्या गुणग्राहकतेमुळे ते या कामाला झटून तयार आहेत आणि कितीतरी लोकांचे ते भलं करीत आहेत.

पण आमच्याकडे अशी पध्दत नाही, की तुमचे आम्ही भलं केलं तर तुमचे नाव नमूद करून ठेवायचं, असं करायचं. आपल्याकडे किती लोक जेवायला आले, तर ते आपण लिहून ठेवतो का? तशांतलाच प्रकार. आता हे लोक असे त्रास देतील, तर करू, तेही करू. पण तसं कांही बरं दिसत नाही. जे बरे झाले, ते झाले बरे. झालं, संपलं. त्यांचं काय देणं पेंणं लागतं? ज्याची त्याची कुंडाळिनी आहे, ती जागृत झाली. ते पुण्यवान होते, ते पार झाले, आम्ही त्याच्यात कांही देणपेंणं करणार आहोत का? तर, त्यांचं नोंद करून ठेवायची, त्यांनी काय केलं ते. असं तसं आम्ही कांही करत नाही. व्यवस्थित आहेत, ठीक आहेत, आमचं समाधान.

अशाप्रकारे हे सगळे रोग नुसत्या एका गोष्टीमुळे होतात, की मनुष्य फार दूरचा विचार करत असतो आणि सारसं त्याला वाटतं की भविष्यात माझे काय होणार, भविष्यात मी असं करणार. आतां इथे मंडळी बसली आहेत, समजा इथे आतां वर्तमानांत बसण्याच्या ऐवजी त्यांनी आतां असा विचार केला की आतां मी गेली तर मला बस मिळेल, की नाही, मग परीं गेल्यानंतर, कायकांना वाटत असेल परीं नवरा ओरडला तर, काय करायचं, पुरुषांना दुसरं कांहीतरी वाटत असेल. हे सगळे विचार जेव्हा आपण भविष्याचे करत असतो त्यावेळी आपण वर्तमानांत कांही राहत नाही. आणि सहजयोगांत तुम्ही वर्तमानांत उतरता.

दुसरी गोष्ट आहे, ती म्हणजे तुम्ही आपल्या भूतकाळांत राहता. पुष्कळ लोकांची ती सवय असते. आमचं फार चांगलं होते, आता फार वाईट झालं. आम्ही फार चांगले होते. विशेषतः हिंदुस्थानांत फार आहे. आमचे होते ही गोष्ट सरी आहे. पूर्वीचा जो काळ होता तो होताच चांगला. आणि आताचा काळ काही इतका चांगला दिसत नाही. ही गोष्ट सरी आहे, कवूल आहे. कारण माझं वय पुष्कळ असल्यामुळे मी सगळे दोन्ही काळ पाहीले आहेत. पूर्वीचं लोक, त्यांची ती शक्ति, वागण्याची पध्दत म्हणजे कांहीतरी राजेशाही लोक सगळे. आणि काय त्यांना पाहीलेले आहेत. आम्ही असे महान लोक पाहीलेले आहेत. आमचे

आईवडीलच फार महान लोक होते. त्यांनाच बघून मला असं वाटतं की असे लोक आतां व्हायला मिळालेले नाही. सगळं काँग्रेसच्या नांवावरती. घरदार सगळं कांही, आम्ही अकरा भावंड असताना, दोघंही जेलमध्ये. सगळं त्यांनी जाऊन टाकलं. त्यांचे कपडे लंडनला शिवायला जात असत ते सगळे त्यांनी चौकावर जाऊन जाळले. जे लोक आम्ही महालांत राहाणारे जे लोक आम्ही झोपडीत जाऊन राहीलो पण आम्हाला वाटायचं गर्वाने, की आम्ही देशकार्यासाठी आमचे आईवडील जाऊन राहीले. हे स्वातंत्र्यासाठी लोकांनी एवढा त्याग केला. स्वातंत्र्य मिळूनसुद्धा जोपर्यंत तुम्हाला 'स्व'च तंत्र कळत नाही, जोपर्यंत तुम्हाला आत्म्याचं तंत्र कळत नाही, या स्वातंत्र्याला काही अर्थ नाही.

सहजयोगात लोक जेव्हां आले, तुम्हांला आश्चर्य वाटेल, तेव्हां त्यांचं नाही चक जागृत झालं. हे दुसरं चक. आम्ही चक जागृत झाल्यावर मनुष्यामध्ये एक प्रकारचं समाधान येतं, त्याची संसारिक परिस्थिती, व्यवहारिक परिस्थिती सुधारते. कारण त्याचं चिंतन जे आहे ते भलत्या गोष्टीकडे जात नाही. आतां एक जर दाखडा माणूस असला तर लोक म्हणतील, "माताजी याची कशी जागृती होणार हा दाखडा आहे. पण होते हो, जागृती होते. कशी होते ते मी सांगू शकणार नाही. मलाही आश्चर्य वाटतं. पण होते. जागृतीच नाही होत, पण तोच माणूस, सहजयोगाला पुढे एवढा कामाला येतो, की कोणी म्हणणार नाही हा एवढा दाखडा होता, रस्त्यावर पडायचा. पण तोच एवढा फार संभावित दिसणारा मनुष्य आला तर त्याची होतच नाही माझे हात मोडतात, म्हटलं, आतां करायचं बरं. आपल्या देशामध्ये, तुम्ही पुण्यवान आहांत, त्याबद्दल शंका नाही, नाहीतर या देशात जन्माला आला नसतां. काल बघा, कांही न करतां तुमची जागृत झाली कुंडालिनी. पण हे इंग्लंडमध्ये, माझे हात तुटतात हो. तिथे जागृत करायची म्हणजे काय सोपं काम आहे? माहीत आहे, कसे लोक आहेत हे? आणि त्याच्याहीपेक्षा सराव म्हणजे अमेरिकन लोक. ते तर अगदी मूढ लोक आहेत, कां, काय झालयं त्यांना. माझ्यामागे लागतील, आमची जागृत करा, जागृत करा, केलीच पाहिजे. तुम्ही माझ्यामागे लागतील नुसते. पण कसं कशी? पुण्यवान नाहीत ते. तुम्ही पुण्यवान आहांत, याबद्दल शंका नाही कारण या महाराष्ट्रामध्ये विशेषकरून सगळीकडे चैतन्य येऊन, सगळीकडे.

तुम्हांला आश्चर्य वाटेल, मी एकदां लंडनहून येतांना, साहेब आणि आम्ही फर्स्टक्लासमध्ये बसलो होतो, तर मी म्हटलं, 'आले!' साहेब म्हणाले, "कसं कळलं तुला"? म्हटलं, "सगळीकडे चैतन्य आहे. हे हिंदुस्थानातच होऊ शकतं". त्या पायलटला जाऊन विचारलं, की कुठे, हिंदुस्थानात आलो की काय? तर म्हणे, "हो. आतां दोन मिनिटांपूर्वी." तर ते चैतन्य सगळीकडे पसरलेलं आहे. आणि तुम्ही इतके पुण्यवान लोक आहांत की तुम्हाला ते मिळू शकतं. किती, कल्पना कसं नव. की, विदेशामध्ये जे काही झालं ते विशेष आहे, आणि तुम्ही फार मोठे सायन्टीस्ट आहांत. जे फार मोठाले सायन्टीस्ट आहेत, ते सगळे सहजयोगी आहेत आज.

त्यांनी सायन्सवर मात केली. ते सहजयोगी आहेत कारण ते हेवटी पोहोचले त्या कोप-यांत. की जिथे त्यांना वाटलं की याच्यापुढे कांहीतरी असतंच पाहीजे. तेव्हा ते बळले आणि त्यांनी सहजयोग घेतलेला आहे.

पण ज्याला म्हणतात ना, अर्धवट ज्ञान आहे त्याला काही समजणारच नाही गोष्ट. पुरतं ज्ञान ज्याला होईल की हे केवढ मोठं आहे? केवढं मोठं दिव्य आहे हो हे! आणि ते जनकल्याणासाठी, हे निर्यातचं लिहीलेलं आहे, नाडीग्रंथामध्ये. जर आपण नाडीग्रंथ वाचता असेल तर. स्पष्ट लिहीलेलं आहे की असा सहजयोग येणार आहे आणि बरोबर त्याने डेटसुद्धा दिलेली आहे. एकीणीसशे सत्तर सालापासून हा सुरू होईल. नाडीग्रंथ मूळ लिहिता होता संस्कृतात. ते गृहस्थ भर्जंदर. त्यांनी त्याचं बरोबर अद्यावत रूप आपलं तर एकीणीसशे सत्तर सालांतच सुरू झाला. आणि हे मृगुमुनी किती जुने होते. त्यांनी लिहून ठेवलंय, पण ते हिंदुस्थानी होते म्हणून ते अनसार्थोटाफक! असल्या हया गुलामीच्या कल्पना आहेत. स्लेविडशनेस आहे आपल्या डोक्यांत, असला हा. आपला वारसा जो आहे, एवढा मोठा, आपण मिळवलेला, तो आपण गमावणार आहोत का? कारण दोनचार शब्द तुम्ही शिकले आणि दोन चार शब्द, काहीतरी पाहीलं त्यावर तुम्हाला असं वाटतं. अहो, यांना शंभर जन्म घ्यावे लागतील, तेव्हा कुठे यांना महाराष्ट्रांत जन्म मिळेल. असे तुम्ही पुण्यवान आहांत आणि या पुण्याईची अशी तुम्ही वाट लावलेली. मला समजत नाही. कारण हे परदेशांतून आलेलं डोकं आहे, पण परदेशांत यातले कोणी गेलेले नाहीत, म्हणून हे असं बोलताहेत.

दुसरं म्हणजे, नाम्नी चक्रावरती मनुष्याला सगळ्यांत जास्त त्याची मदत होते ती ही, की नाम्नी चक्र एकदां संतुलनात आलं, म्हणजे त्याचे पोटाचे रोग नष्ट होऊन गुरू होण्याची शक्ति जन्माला येते. हे नाम्नी चक्र फार महत्वाचं आहे, ज्याची नाम्नी चांगली असेल, तो गुरू होऊ शकतो. गुरू म्हणजे, हे रस्त्यावरचे गुरू नव्हेत किंवा पैसे कमावणारे भोंदू नाही. गुरू म्हणजे ज्याला सद्गुरू म्हणता येईल. नानकसाहेबांनी म्हटलं आहे, "सद्गुरू वही जो साहिबी मिली है।" साहीब म्हणजे 'देवाला' जो साहीब मिली है। सहजयोगांत आल्यावर देववादी होत नाही पण देववादी होतो कारण देवाचा सक्सात होतो. मग काय सोदं बोलायचं कां नंतर? कोणत्याही इमानदार माणसाने असं म्हणायचं कां, देव नाही, असं शक्य आहे? कारण त्याला सक्सातच होतो ना, त्याला हातालाच लागतं.

आणि हे झाल्यावर जर तुम्ही तरीही म्हणाल की, नाही बुवा, आम्हाला पटत नाही तर म्हणा बरं, नमस्कार. आतां काय करणार? पण तसं बहुधा होत नाही. आता महाराष्ट्रांत, पुष्कळ लोकांना जागृति झालेली आहे आणि जागृतीने पुष्कळ लोकांना फायदा झालेला आहे.

त्याच्यावरचं चक्र जे आहे, ते हृदयचक्र. ते मधोमध आहे. आतां मी योडक्यांत सांगिते. ते तुम्ही पुस्तकांत वगैरे वाचून घ्या. हे हृदयचक्र जे आहे, ते स्टर्नम बोवच्या

साली जी जागा आपल्या स्पायनल कॉर्डमध्ये आहे, तिथे आहे. या स्टर्नम बोनमध्ये अँटीबॉडीज तयार होतात. बारा वर्षांपर्यंत अँटीबॉडीज तयार होतात आणि त्या सरोवर कांही नाही, पण देवीचे गण आहेत, कारण हे देवीचे स्थान आहे आणि ज्या वेळेला हे गण कोणाचाही बाहेरून हत्ता आला तर जाऊन युद्ध करतात. ते युद्ध जे आहे, ते सुद्धा या देवीमुळेच होतं. ही देवी जागृत व्हायला पाहिजे. पुष्कळ बायकांना ब्रेस्ट कॅन्सर होतो, त्याला कारण आहे असुरक्षितता. आम्ही ब्रेस्ट कॅन्सर पुष्कळ ठीक केले आहेत. सेन्स ऑफ सिक्युरिटी ज्यांची इस्टर्ब होते, अशा बायकांना ब्रेस्ट कॅन्सर होतो. काहीपण चॅलेंज झालं तरी होतो. त्याला अगदी सोपा, सरळ इलाज आहे सहजयोगामध्ये. ब्रेस्ट कॅन्सरसाठी हे जे गण आहेत, त्यांना जागृत करण्यासाठी परत देवीचे आवाहन करावं लागतं. देवीची जागृत करावी लागते. पण त्याला अधिकार पाहिजे.

देवीची जागृत करण्यासाठी पण तुम्हाला सुध्दा आत्मसंज्ञात्कार झाला पाहिजे. जर तुम्ही नुसतं मी देवीला जाऊन येतो, मी हनुमानाला जाऊन येतो, तर तो देव नाही. तिथे काही मिळणार नाही. रोजच जाऊन येतो आपण, चकटया पिटत बसतो देवळांत. ते नाही. आपल्यामध्ये जे, बसवलेले देव आहेत, त्यांना ओळखलं पाहिजे, जागृत केलं पाहिजे पण मी म्हणते, म्हणून गोष्ट नाही आहे. हे सॉफ्टनेसनेपण म्हटलेलं आहे. तो तरी निदान हिंदुस्थानी नव्हता, तर त्याचं तरी म्हटलेलं ऐकयला काय झालं? लाओत्सेने म्हटलेलं आहे, तुम्ही याची नावच ऐकली नसणार. तर मी तरी काय करणार? आणि सगळीकडे डेडटीज {देवता} आहेत म्हणून मानतात. लोक मानत नाहीत, अशांतली गोष्ट नाही पण आपल्याकडे एक त-हेचं अर्धवट ज्ञान झाल्यामुळे, ना घड इकडे, ना तिकडे, असं झालं आहे. आपल्याला कांही समजत नाही. तर इकडे देवीचे स्थान आहे आणि देवीला जागृत केल्यावरती, ब्रेस्टचे त्रास असतील किंवा तुमचे आणखी कांही, पाठीचं दुखणं वगैरे असे काही त्रास असतील तर ते सगळं ठीक होऊन जातं.

मग ही कुंडालिनी वर आली की ती मग विशुद्धी चक्रावर येते, हे श्रीकृष्णाचं स्थान आहे. काल आपण वेदांवर विचारलं होतं, की वेदाचा काय संबंध आहे तो असा - की 'भू भुवः स्वाः' असं म्हणतात, पण तेव्हादयावर संपत नाही की भू म्हणजे पृथ्वी, पृथ्वीतत्वाचे बनवलेलं मुलापार चक्र आहे. भुवः म्हणजे अंतरिक्ष. अंतरिक्ष बनवलेलं आहे ते स्वाधिष्ठान चक्राने. स्वाः म्हणजे आपल्या पोटांमध्ये आपण सगळं स्वाहा करतो, आग्न असतो म्हणून स्वाः आणि स्वधा या दोन शक्या आहेत. स्वाः आणि स्वधा म्हणजे धारणा. आपला धर्म जो आहे, तो पोटांत आहे. दहा धर्म आपल्यामध्ये आहेत. हे दहा धर्म माणुसकीचे धर्म आहेत. जेव्हा तुम्ही त्या माणुसकीच्या धर्मातून पांवल होता तेव्हा तुम्हाला कांहीतरी ना कांहीतरी त्रास सुरू होतो. तेव्हा हे दहा धर्म आपोआप कुंडालिनी आली आंत, की जागृत होतात म्हणून स्वधा आणि मग हे मन. हे मन आहे. इतली शक्ति मनाची शक्ति आहे. मन जर दुबळं झालं,

मन जर दुबळ झालं, मनाला जर दुःख झालं, तर पकडलं जातं. आतां असं म्हणायचं की तुम्ही समानाला दुबळे करतां, आतां ह्यांतले सहजयोगांतले कोणचे लोक दुबळे आहेत, हे तुम्ही बघूनच घेतलं आहे. ही विशुद्धी या चक्रावरती जन आहे. जन म्हणजे जनसंपर्क म्हणजे विशुद्धीतूनच हे आपण सरवायकल प्लेक्सस म्हणतो, तर सरवायकल प्लेक्ससशी संबंध आहे याचा. ह्या हातांनीच लोकांना जर नमस्कार करायचा झाला कांही, तर तर या हातांनीच, जनसंपर्क साधतो. हे विशुद्ध चक्र श्रीकृष्णाचं आहे. आहे किंवा नाही हे आम्ही सिध्द करून देऊं तुम्हाला. पण आधी जागृति घ्या. तुम्हाला हिस्टॉलॉजीतलं कांही बघायचं असलं, तर तुम्हाला मायक्रोस्कोप लागतो ना. जर तुम्ही म्हणाल नाही, मायक्रोस्कोपशिवायच दाखवा, तर कसं दाखवणार? आम्ही मायक्रोस्कोप दाखवणार नाही, आम्हाला दाखवा. असल्या चॅलेंजला कांही अर्थ आहे? आहे, मायक्रोस्कोप पाहीजे त्याला. तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मिळाल्याशिवाय कांहीच होणार नाही.

आतां हे विशुद्धी चक्र म्हणजे श्रीकृष्णाचं स्थान आहे. आणि राधा त्याची शक्ति आहे. रा म्हणजे शक्ति, घा म्हणजे जिने धारणा केली ती. ती अहंवाददायिनी शक्ति आहे आणि श्री कृष्णाची शक्ति आहे, माधुरी, जो मनुष्य गौड बोलण्याचं, मधुर बोलण्याचं वैशिष्ट्य आहे. आणि त्याने सोळा, तुम्हाला आश्चर्य वाटेत 16 सबप्लेक्स सेख आहेत. संबंध इथे आहेत आणि त्याने आपले नाक, कान, जिह्वां सर्वांवर परिणाम येतो

मग त्याच्यावर आज्ञा चक्र आहे. आज्ञा चक्रावर ख्रिस्ताचा अवतार झालेला आहे म्हणून कोस आहे. तिकडे आणि या कोसमधून ख्रिस्त निघाला. मग ख्रिस्त कोणी दुसरे तिसरे नसून श्री गणेशाचं अवतरण आहे. श्री गणेशाचं अवतरण आहे की नाही त्यासाठी तुम्ही देवी महात्म्य वाचावं. त्यांत त्यांनी त्याला महाविष्णू म्हटलेलं आहे. अगदी तंतोतंत ख्रिस्ताचं वर्णन आहे. ख्रिस्त शब्द कुठनं आला? कृष्णापारनं ख्रिस्त. आणि यशोदेचं नांव राघेनं. राधा म्हणजेच महालक्ष्मी आणि तीच म्हणजे मेरी. तिने यशोदेचं नांव त्याला दिलं. आपल्याकडे आपण म्हणतो ना, यशोदेला येसू, तसा ख्रिस्त हा येसू.

पोटांतसुद्धां आपल्या महंमदसाहेब आहेत. दत्तात्रेयच आहेत ते. हे आम्ही सिध्द करूं शकतो आणि ते असं सिध्द करूं शकतो, समजा एखादा मुसलमान आला, आणि त्याला आपण सांगितलं की तूं दत्ताचं नांव घे, नाहीतर नानकाचं नांव घे, तर तो म्हणेल मी नाही घेणार. तर मग मी तुझं वरं करूं शकत नाही. मला वरं करा, मला वरं करा, मला पोटांत दुखतयं. त्याने जसं नानकाचं नांव घेतलं की झाले पार. तसंच एखादा हिंदू आला आणि त्याने म्हटलं. ते वर मोठं कठीण काम. पण महंमद साहेबाचं नांव घे. पण वर होतं त्याने. म्हणजे हे लोक सरे आहेत, सोटे नाहीत आणि ते आपल्यामध्ये वास करून आहेत, हे सहजयोगाने

स्थित होती. इतकंच नव्हे तर परमेश्वराचा साक्षात होतो. आतां दिसायला कसं वाटतं आपल्याला, असं कसं शक्य आहे, म्हणजे असं कसं होऊ शकतं? पण आहे ना, कां नाही? जर परमेश्वर आहे तर कधी ना कधी हे होणारच होतं. कधी ना कधी तो भेटलाच असतां, आणि त्याने जर तुमचे फायदे होतात, त्याने जर तुमचं हित होणार आहे तर कां करू नये? मला हे समजत नाही. त्यांत काय लॉजिक आहे.

वरं मग हे आज्ञा चक्र. आज्ञा चक्र हे पिट्युटरी आणि पिनीअल बॉडीच्या मध्ये एक चक्र आहे आणि ते दोन्ही या बॉडीजना, दोन त्याच्या पाकळ्या आहेत, त्याने संभाळून. आणि ते बरोबर ऑप्टीकचायस्मस दोन ज्या ब्रेनला नव्हज येतात, त्याच्यामध्ये आहे. आतां हे डॉक्टर्स आहेत, पोचलेले डॉक्टर्स आहेत. इथल्या डॉक्टर्सच्या मानाने, तुम्ही पाहाल तर त्यांच्या लांबलचक पदव्या आहेत. ते लोक कसे सहजयोगात आले? आणि तेज बघा त्यांच्या तोंडावरचं, आपल्या कोणत्याही डॉक्टरच्या तेज दिसणार नाही तुम्हाला तोंडावरचं. किती तेजस्वीता त्यांच्यांत आहे. त्यांना दिसलं ते त्यांनी पाहीलं की आज्ञाचक्र वर धरलेलं असलं तर खिस्ताचं नांव घ्यावं लागत नाहीतर कुंडलिनी चढत नाही. आणि इथे धरलेलं असलं तर कृष्णाचं नांव घ्यावं लागतं. उजव्या बाजूला विठ्ठलार्च आणि इकडे विष्णुमायेचं. पण आतां "विठ्ठल तो बरवा" म्हणत तोंडात तंबाखू घालून तुम्ही गेलांत तर तो विठ्ठल नाही मिळणार. कितीही तुम्ही वा-या करा. ही अंधश्रद्धा आहे, हे तुम्हाला सांगितलं पाहिजे. तंबाखू कृष्णाला म्हणजे एखाद्या संभावित माणसाला राक्षस भेटावा तसा प्रकार आहे तो. तंबाखू अगदी निषिध्द आहे, पण आपल्या महाराष्ट्रात तंबाखूशिवाय होत नाही लोकांना. पण मी म्हणत नाही तंबाखू सोडा, आपी म्हणत नाही. तंबाखू घ्यायची आणि श्रीकृष्णाचं नाव घ्यायचं म्हणजे त्यांच्या विरोधांत जायचं, आणि त्यांचं नांव घ्यायचं. लोकांना मोठा राग येतो. माताजी असं काय म्हणतात. आम्ही तंबाखू खाली तर. अहो, तुम्ही श्रीकृष्णाला एवढं मानता ना? मग तुमचं हे कसं खराब होतयं? तुम्हाला थोटचा कॅन्सर कां होतोय? "हरे रामा, हरे कृष्णा" त्यांत ते लोक येतात. त्यांना संबंध ते थोटचं कॅन्सर. म्हटलं अरे, तुम्ही रामाचं आणि कृष्णाचं नांव घेता, तुम्हाला हे कसं कस्य होतं? आतां रामाचं स्थान, ते किती मोठयं, त्याची आम्हांला माहीती नाही. ते आमच्याकडे आम्ही राइट हार्टला म्हणतो. अस्थमाचा रोग जो, तो श्रीरामाच्या उपमर्दानुळे होतो. आणि तो कसा काय होतो, ते सुध्दा मी तुम्हाला सांगेन कधीतरी. ते वरंच लांबलचक आहे. पण हे लक्षांत घ्या की हा विषय गंभीर आहे. आणि यांत उतरण्यासाठी थोडे तरी आपल्याला जाणलं पाहिजे. तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घ्या.

शेवटी मग ते सहस्त्रार. ते सहस्त्रार कुठे आहे. असा डोक्याचा ट्रान्सव्हर्स सेक्शन घेतला तर कळ्या दिसतील तुम्हाला, जसा काही पाकळ्या आहेत. पण जेव्हा कुंडलिनी जागृत होते, या मंदूमध्ये प्रकाश येतो आणि त्या प्रकाशाने मनुष्य प्रगल्भ होतो. पण तरी, 'चकरीकी तीन टांग, तुम्ही फोंड आहांत! अहो, पण हे सगळे आहेत ना समोर, ते असूनसुद्धां तुम्ही फोंड आहांत असला प्रकार त्याला कोण काय करणार?

आता पुणेकरांबद्दल एक ठप्पा आहे, की ते चिकित्सक आहेत. त्याचं मला हरकत नाही. चिकित्सक असले पाहिजे. त्याचा अर्थ असा की तुम्ही स्वतंत्र आहांत. पण बेताल नसलं पाहिजे, ताळतंत्र नाही सोडला पाहिजे. चिकित्सक असणे हे स्वतंत्रतेचं लक्षण आहे. ते मला आवडतं. ते पाहिजे. तुम्ही स्वतंत्र ग्रह्याशिवाय "स्व" च तंत्र जाणू शकत नाही. आणि सहजयोगांत तुम्ही पूर्णपणे स्वतंत्र होता म्हणजे तुमच्या सगळ्या सवयी सुटतात, तुमचे सगळे रोग नष्ट होतात, तुमची भाषा बदलते, तुमचा स्वभाव बदलतो, सगळं होऊन तुमच्यामध्ये परिणाम असा येतो की तुम्ही एकदम -

आमचे साहेब म्हणतात ना, की सगळे देवदूत आहेत तुझे. तुला सगळे देवदूत भेटले नी मलाच कसे सगळे राक्षस मिळाले? ऑफिसमध्ये नेहमी म्हणतात, तुझ्याकडे सगळे देवदूत आले आहेत. आहेतच. कारण त्यांचा स्वभाव इतका; आतां ही मंडळी कोणी पाहीली आहेत कां अशी? प्रेमळ मंडळी. इतका फरक होऊन जातो माणसामध्ये, संबंध त्याची, कायापालट म्हणतात ना? आतां शांतीचे इतके लोकं पोवाडे गातात. शांतीचे पाठ, मग त्याचे फरुंडेशन बनवलेत मग कुठे काय, सुप पैसे एकत्र केले आहेत लोकांनी. त्यांच्यामध्ये कांही शांती आहे का? आता ही चार्ज, मदर तेरेसा, इतके तुम्ही तिचे महात्म्य करता तिने कोणाचं भलं केलंय? त्या लोकांना जे मरत आहेत त्यांना विद्या-यांना कलकल्यात्या लोकांच्या पैशांनी आपून ठेवतात आणि त्यांना तीव्रिश्चन करते. आतां गाढवांना जर उद्याव्रिश्चन केलं तर ते कायव्रिश्चन होतात काय? तर तिचं एवढं महात्म्य आहे. पण ती एवढी अशांत चार्ज आहे, की तिला एकदां पाहीलं तर माझं एवढं. त्या चार्जला एकदां सहजयोगांत बुडवलीच पाहिजे. एवढा रागीट स्वभाव आहे चार्जचा, की काय विचारायला नको, जेव्हा राग सुटतो त्या चार्जचा, तेव्हा इकडून तिकडे, तिकडून तिकडे नुसता डान्स करतात की बस! मी तर बघतच राहीले अगदी. म्हटलं ना काय प्रकार आहे. म्हटलं असं समाज-कार्य करण्यापेक्षां स्वतःचंच कार्य करा. अशी परिस्थिती! पण आपण वाढ्यातलं बघतो. गहनतातलं बघत नाही. गहनतात बघीतलं पाहिजे, की सरोत्तर ज्याने सगळ्यांचं हित होइल, असं काय आहे आणि आपल्यामध्ये जी धनसंपत्ती आहे ती कां वापरू नये? आणि त्याचा उपयोग

कां करून घेऊं नये? ते सहजच मिळतं, त्यासाठी पैसे नको. काही नको नुसती धोडीशी पुण्याई लागते. ती जरूर लागते, हे मी म्हणून. पण तुम्ही स्वतःबद्दल चांगले वाईट विचार करून घेऊ नका. तुम्ही काहीही चूक केली नाहीत. परमेश्वर निराकरण करू शकत नाही. कारण हे जे परमचैतन्य आहे ना, ते, क्षमेचा सागर आहे तो. तेव्हा, मी ही चूक केली, हे मी पाप केलं, घोर अन्याय केला, असा कांही विचार करायचा नाही.

आतां ही एक दुसरी ट्रम आहे की कोणाकडे गेल्यावर तुम्ही फार पापी आहांत, अमके आहांत, आम्हाला थोडे पैसे द्या, म्हणजे आम्ही देवाला सांगतो तुमची पापं ठीक करतो. हे असली कामं करणं, म्हणजे मूर्खपणाची. "तुमची आई मेली, मला एक गाय द्या. यांना गाय देऊन आईला कसं मिळणार हे। पण असे आहेत प्रकार. अशा प्रकारांना आळा घातला पाहिजे पण ते सुध्दा आत्मसंज्ञात्कारीच करू शकतो.

तेव्हा आता शेवटलं सहस्त्र, त्याच्यामध्ये साती चक्रांची पीठं आहेत आणि जेव्हा कुंडालिनी वर येते तेव्हा हे सहस्त्र असं उघडतं आणि या झम्झरघातनं अशी कुंडालिनी निघून असं थंड थंड डोक्यातून वाटायला लागतं. आता महाराष्ट्राचा विशेष वारसा आहे, मी आपल्याला सांगते. हे कार्य अनादिक काळापासून महाराष्ट्रांत झालेलं आहे. मार्कण्डेय स्वामी जे होते त्यांच्याही आधी मच्छिंद्रनाथ, गोरक्षनाथ हे होते. तेव्हा आपल्यालाही त्याचा लाभ होणं हे सहाजिकच आहे. त्यांनी इथे रक्त ओतलयं.

आज इथे यांनी सांगितलं, की संतांना सगळ्यांनी त्रास दिलेला तर माताजी तुम्ही कांही वाईट वाटून घेऊ नका. मला कसलाच त्रास नाही. मला कसला त्रास झाला आहे? असं वाटतं, इथे मारामा-या नकोत. तुम्ही इतकी नाटकं करायची काय गरज आहे? पत्र लिहा, माझ्याकडे या, भेटा मला, मी चार माणसं बोलवते, डॉक्टर्स आहेत, आमचं प्रॉपर क्लिनिक आहे. सगळे पेपर्स आहेत, ते तुम्ही घ्या. तुम्हाला इथे नाटकं करायची काय गरज आहे? निदर्शने करणार ! मी काय पॉलिटिकल मनुष्य नाही. आणि हे करून मग हे पॉलिसावाले वगैरे, उगीचच तुम्ही कशाला आणता? आणि लोकांनाही भीती वसते. ते येत नाही म्हणजे उगाच ते, "डॉग इन द मॅन्जर" सारखे. इंग्लिशमध्ये म्हणतात, तशांतली ही पद्धत. याला काही अर्थ आहे का? समजसपणा घरायचा, आणि सहजयोगांत उतरलं पाहिजे.

त्याचं असं नाही आहे सहजयोगामध्ये. तुम्ही जागृत झालात, झालं! दोनचार दिवस तुम्हाला फार बरं वाटेत. कुंडालिनी आहे ना, ती परत परत खाली वर करते, तर कृपा करून, जर तुम्ही सहजयोगांत आज पार झालांत, तर असं नाही समजायचं, की आतां तुम्ही

अवधुत झाले. त्याच्यानंतर घोडसं प्रॅक्टिस करून जमवावं लागतं. एका मोठ्यांत तुम्ही गुरू होणार, म्हणजे सद्गुरू आणि तुम्ही हे कार्य करू शकता.

इथे आम्ही फार निवडक लोक बोलावले आहे. पण त्यांची शोधकवृत्ति फार गहन आहे. विचारपूर्वक आहे, आणि एकदा ज्ञान्यावर जमतात, इतकी मेहनत करतात. अहो, चार वाजता उठून ओंधोळी करतात. ध्यानाला बसतात. वाटलं तर दहाच मिनीट बसतील, आणि इतकं यांचं आयुष्य सुंदर झाले आहे. त्यांच्यात कोणीतरी तांछन नाही राहिलं. "चंद्रमा जें अलांछन, मर्तीड जे तापहीन." हे जे ज्ञानेश्वरांनी पसायदान लिहीलं आहे, ते आमचं वर्णन आहे सगळ्यांचे. हे जे "हवेत उडता" वगैरे ते ज्ञानेश्वरांनी लिहीलेलं नाही. कारण हे भूतबाधेचे प्रकार आहेत. पाण्यावर चालण्याचं ख्रिस्ताला जमलं कारण ते ओंकारच होते मुक्ती. बाकी हे त्यांनी लिहीलेले नाही. कोणीतरी लिहीलं आहे कारण लहानपणी मी ज्ञानेश्वरी वाचली होती त्यांत हे नव्हतं. कांती तुमची उन्वलीत होते. तुमचं वय लहान होतं, तुम्ही शक्तिवान होता. तुमचे आरोग्य वाढत जाते असे, वगैरे वगैरे म्हणजे माझं आतां सत्तरावें वर्ष होईल. घोड्याच वर्षात, पण मी इतकी मेहनत करते आहे मला माहितच नाही माझं वय किती! अशी स्थिती आहे. धक्काच येणार नाही तुम्हाला. कारण ज्ञान्याहत वरून ती शक्ति तुमच्यांत वहात राहिल, आणि ती वहात राहिल्यावरती तुम्हाला ती संपल्यासारखं वाटतच नाही. धक्यासारखं वाटतच नाही. आणि असं होणं जरूरी नाही का? त्यांच्यात काही भांडणं होत नाहीत. आतां इतक्या देशांतले लोक आडत, त्यांच्यात काही भांडण नाही, तंटा नाही. लोक तर आश्चर्याचकित होतात. आतां परब एका ठिकाणी थांबलो होतो ते म्हणाले, माताजी, असे लोक आम्ही पाहिले नाहीत, हे काय स्वर्गांतले देव आहेत कां काय? देवसुद्धा भांडतील पण हे, इतक्या शांतपणाने सगळे! यांच्याजवळ सिगरेटसुद्धा नाही. गांभसपण नाही." म्हटलं, आता हे झाले सुखवत. आता त्यांना कशाचीही कदर नाही. आतां फक्त आत्म्याचाच आराम बघतात. त्याची अनेक उदाहरणे आहेत आपल्याकडे. नामदेवांचं यांगते मी. गोरा कुंभारांना भेटायला गेला होते. चिखलांत उभे गोरा कुंभार. त्यांना बघून काय म्हणतात की "निर्गुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी" किती गौरवाची गोष्ट आहे की निर्गुण तुझ्यावर साकार झालेला, सगुण मी बघतो आहे. हे नामदेव म्हणू शकतात आणि ते गोरा कुंभाराला, हाच आत्म्याचा जो एक पडताळा आहे, किंवा एक जी कांही जाणीव आहे, ती आपल्याला झाली पाहिजे. आता आपण दुस-या माणसाला कधीही जवळचं मानू शकत नाही. पूर्ण वेळ हे माझं घर, ही माझी माणसं. मी कोण? मी कोणी आहे हे विचारलं पाहिजे, आणि तो जो मी आहे, तो तुमचा आत्मा आहे. आता मोडकलमध्ये ऑटोनामस नव्हस सिस्टीम आहे. पण ऑटो कोण? ऑटोमोबल आपण म्हणतो, पण त्याचा ड्रायव्हर कोण?

कितीतरी गोष्टींचा यांना पत्ता लागलेला नाही तो हळूहळू सहजयोगांत येऊन, पत्ता लागू शकतो. मग ती आपली दृष्टीच बदलून जाते, इंटरेस्टच बदलून जातो. आपला इंटरेस्ट रहातो की, आता किती लोकांना मी पार करू? किती लोकांसाठी घावू? किती लोकांना या परमेश्वराच्या साम्राज्यात आणून बसवू? बाकी सगळे कांही विसरून जातो मनुष्य कारण इतका आनंद असतो त्यांच्यात म्हणजे पखादा दारुडा असला तर त्याला एकटी दारू पितां येत नाही तसंच आहे, परमेश्वराचा आनंद, एकटा नाही उपभोगता येत. इतके सुझ हे लोक झाले आहेत, आता.

आता तुम्ही सगळ्यांनी सहजयोगांत यावं आणि हे प्राप्त करावं, आणि त्यांत जमलं पाहीजे. मुख्य म्हणजे जमलं पाहीजे. आमचे सेंटर्स असे सोन्याने मढवलेले नाहीत आणि त्याच्यामध्ये मार्बल वगैरे कांही नाही. कारण सर्वसाधारण, सामान्यांसाठी आहे. ते सामान्यांसाठीच सहजयोग आहे आणि सामान्यांतूनच असामान्य निघणार आहे, तेव्हा तुम्ही याचा स्वीकार करावा. जे स्वतःला पार असामान्य समजतात, त्यांच्या याच्याशी काहीही संबंध नाही. ते स्वतःला पार श्रीमंत समजतात, त्यांनी बनावे. पण आम्ही सामान्य लोकांच्या भल्यासाठी आहोत. आणि त्यांच्यासाठी मेहनत करत आहोत कोणीही सहजयोगामध्ये कधीही एकही पैसा या कार्यासाठी घेत नाही. तेव्हा सगळे म्हणतील, हे कसं काय झालं? या लोकांनी घोडेबहुत पैसे एकत्र करून काय झालं असेल ते झालं असेल. पण ते मंडपासाठी. कुंडांतली जागृतीसाठी नाही. तेव्हा कोणी मनुष्य तुम्हाला सांगेल, याचे तुम्ही पैसे घा, तर त्याला म्हणायचं तूं भामटा आहेस, देवाचे तुम्ही पैसे करू शकत नाही. ही भामटोगरी मिटवली पाहीजे. पण त्या पातकीला यायला पाहीजे. तुमच्यामध्ये ती शक्ति यायला पाहीजे. शक्ति येईल तेव्हा तुम्ही ते कार्य करू शकतां, नाहीतर ते करू शकत नाही. जे कराल, ते आपल्यासारखे काठी घेऊन सगळ्यांना मारत सुटाल म्हणून ही जी एक आपल्यामध्ये विशेष शक्ति आहे, तिची जागृती करून घ्यावी. आणि तिला प्राप्त व्हावे. आपण संतशिरोमणी म्हणतो, लोकांना नमस्कार करतो, तो मग कुठेही असेना कां, कोणच्या जातीचा असेना कां, आपण त्यांना नमस्कार करतो. तेव्हा त्यांच्यावरचा विश्वास टक्कं देऊ नका. ते खरे आहे. आपली हितकारी लोकं होती, त्यांना आपण छळलं, त्रास दिला, पण त्यांनी आपली सत्याची कास सोडली नाही. त्यांना सांगावं लागत नव्हतं. असं करा, तसं करा, अशा संतांच्या भूमीवर तुमचा जन्म झालेला आहे. ही संतांची महान भूमी आहे, तर तिला काळं फासू नका कारण तुम्हाला थोडसं पुस्तकी ज्ञान किंवा सायन्सचं थोडसं ज्ञान आलंय. जे सायन्सच्या वरचे लोक, आणि तसंच तुम्हीसुद्धा होऊ शकतां, कारण बुद्धीच्या पातळीच्या पलीकडे सहजयोग आहे. तेव्हा बाजारभुणण्यांचं इथे काम नाही. शेरगबाळ्याचे इथे काम नाही, अहंकारी लोकांचं इथे काम नाही. इथे फक्त सामान्य जन, अगदी सामान्यांतले आपण

आहांत. तेव्हां तहत गुरू नानकापासनं, कबिरापासनं, नामदेवापासनं तुकाराम, रामदास केवडे लोक झाले हो। नांव घ्यायचं म्हटलं तरी जीव भरून येतो। आणि सगळ्यांत शेवटी, तुमचे साईनाथ झाले. हे सरे होते, साईनाथ तुमच्या इथे येऊन राहुरीला त्यांनी काम केलं. इतकी मेहनत केली, त्या पोरजामध्ये. तिथेच आश्चर्याची गोष्ट आहे. तिथेच मच्छिंद्रनाथ, तिथेच गोरखनाथ, तिथेच सगळे आमचंही घराणं तिथलंच. आम्ही शालिवाहनांचे वंशज आहोत. आणि शालिवाहनांचं राज्य तिथेच होतं. औरंगजेबसुद्धा तिकडेच झाला. अशा त्या पवित्र भूमीमध्ये, चेतन्य सगळीकडे पसरले आहे.

आणि या पुण्याचं नांव शास्त्रांत पुण्यपठजम आणि इथे तुम्ही जन्मतात ही केवटी तुमची पुण्याई, तेव्हां आपला छळ आता करून घेऊ नका आणि हे जे आहे तुमच्यामध्ये "तुझे आहे तुजपाशी" ते घेऊन घ्या.

आतां आपण आज प्रश्न वगैरे विशेष विचारणार नाही कारण त्याला काही अर्थ नसतो. प्रश्न असले तर लिहून घ्या. आम्ही तुम्हाला त्यांची उत्तरं पाठवू. माझ्याशी भांडायची काही गरज नाही. किंवा माझ्यावर चढाई करून हे असं तसं हे काही नसतं वाघाचे आव्हान आपायची गरज नाही. सरळ गोष्ट आहे की अशी अशी कुंडलीनीचं जागरण होतं, त्याने लोकांचं हित होतं. जैप्रीकल्चरवर त्याचा परिणाम येतो. लहान मुलांवर त्याचा परिणाम येतो, मुलं सुसंस्कृत बनतात, चांगली बनतात आणि त्याने अनेक लोकांना लाभ होतो.

ईश्वर तुम्हाला आशिर्वादीत करो.